

Světlo na konci tunelu

S volným pádem se dějí zážitky. Pro někoho bylo bezpečně na tandemu, jiným si mělem státem pámi první stabilizaci a dalšího dráho dva instruktoři. Jak ale vypadá první volný pád v tunelu? A jak si pak takový tunelový zvyk na skutečně seskoky? Vážíte nebo ne, byl to pádný hukot...

Představte si klasickou situaci "za oknem zima a vnitřní a vy se nemůžete dostat, a se pádem vými konečně ot turboletu a do známku si napájet AFF Level 1. Jenže do první daleko, a tak pádem i láte a bídíte, jak ne zabít čas. Náhodou objevíte pář videí z tunelu, podíváte se na mapu a zjistíte, že to k nejbližšímu SkyVenture ze který jenom dvě hodiny letadlem. Stačí par e-mail a rezervace je na světě...

A tak jsem se jednoho květnového rána vypravil z Chicaga do Denveru. Na malebném letišti na Skalistých horách čekalo připravené auto a po půl hodině já zdy jsem zaparkoval před zvláštní hranatou budovou, která do širokého okolí hučela hlubokým rachotem proudícího vzduchu. Ano, SkyVenture Colorado, jeden z nejmodernějších vnitřních tunelů v USA.

Na zájezdek se sluší poznamenat, že denverský tunel nepatří ke klasickým paraútlustickým včivkovým státemiskám "podle provozovatele" je nějakých 95% včech zříkzných 2D, prototypových bezpečnostka na včletě z bezpečně kolná zříjezdě, nebo bezpečně firemně posezeně. Tomu také odpovídala nesmírně pohodlová atmosféra v nějakém tichém pář hodině moc nesejde. Že jsem pámišel o dvě hodiny dříve? Že dně problém "jestli chci, má hned, časové sloty se pámiidějí dost flexibilně.

Ještě jsem se ani nestačil rozkoukat a holky z recepce mi začaly představovat instruktora. Ujal se mne Dan. Hned se ptal jestli už jsem skákal a kolikrát. Nesmíle jsem pápnul, že zatím jenom je static line. Zasměl se, že to včbec nevadí, že on má těch seskoků jenom sedmadvacet. Celkem by mě zajímalo, jak vypadá takový sedmadvacetý seskok člověka, který dělá instruktora v různých tunelech už nějakých šest let...

Moc jsme se nezdržovali povědně a šli na první koleně. Nafasoval jsem kombinězu, chránič lokte a kolen, hru a bránu, ale ne jsem si to včječno stáil obléct, už tu byl Dan s vozákem. A začal suchě trčnink. Nejdříve pádemnáka o prsně poloze, potom něco mělo o plochých otáčkách, včieně na vozáku a ještě pář slov o nčotevřené (což bylo obzvlášť pikantně, protože jsem do tč doby ani nevčděl, jak takový uvolňovač včta vypadá a kde pámesně je). A koleně pádem první blokem zabralo tak pář hodinku a Dan ho ukončil s tčm, že bude kdy se zbytek naučěm pádem-mo v tunelu.

A tak začal první tčminutový timeslot. Včbec jsem nevčděl, co čeká, když se za námi zaklaply skleně dveře posadili na lavici v tunelové známě. Před námi zrovna doláta nějaká dvojice včletná a už mě Dan tčlá Náhraz vzduchu byl sice znatelně, ale nikterak stresující, protože obsluha včřazně sněčila včkon. Dan zčstal stá pámitlaíl mě dolá na sč, abych si zkusil prohnout a pář otáček (jeho metodu bezpečně estav si, že pádem-dějí námi

obrovská 1/2m volantem a ještě se spěšně poukázal-vám dodnes). Co si budeme vyprávět ať plácal jsem se tam jak ryba na poště, omlít jak instruktora, tak skleněný stěnu tunelu.

Po třech minutách mě Dan vyvekl ven, aby mohla látat další dvojice a já se tak nějak snažil pochopit, co se dělo. Chmury a depresi z toho, že to nikdy nezvládnou, rozehnal a široce v instruktora a klasické americké aťžwo job! ať. Pak přišly další tři minuty točného na sání a když Dan viděl, že už pomalu ale jistě začal ním držet kontrolní stanoviště, aťž dvojnásobnou rychlost. Vyletěl jsem do vzduchu, leknul jsem se, přivedl vltovku a po metru le se zabořil hlavou napřed do stěny. Dan se smál a když jsem odešel (rozumějí aťž byl jsem odhozen aťž) ven na lav, chvil v tunelu a přišlo mi přivedl, co jsem dělal špatně, jak jsem se u toho vyděl, tvářil a jak se mě prohnut a zvedat hlavu.

Někdy ke konci osmi minuty jsem už jako tak dráhel rovnováhu (i zavřenou pusou) a byl schopen vnímat Danovu Udělal jsem dokonce pár plochých otáček, pravda, plus mě-nus dva metry výšky, a už val si toho, že se dokážu položit na vzduch, držet prohnutí i hlavu nahoru. Ale pak to přišlo. Dan mi s abelským vrazem ve tváři feet. Odmíval jsem to (první rana do stěny), sáhl dozadu a... bum! Opět hlavou do stěny. Takže znova, 5000, měvná-, bum! A je to jednou, dvakrát, třikrát.

Tady se projeví dvě zásadní věci tunelu. Pokud se vám totičně nějaká loha nepovede, nic se neděje aťž instr zavrtat hlavou a vy opakujete. A za nějaké tři minuty timeslotu těch opakování zvládnete opravdu hodně, bez nějakého stresu z bláznivě se země. Navíc bylo za jednou ze stěny zrcadlo, takže když chudák Dan viděl, že mi nohy přitlačil psí kusy, dohodli jsme se, že přišlo každým nácviku se nejdříve v otočném přivedl zrcadlo, stabilizují se s ru budu sledovat, co dělají nohy. Kupodivu to fungovalo.

Dvacet minut bylo na první den aťž aťž, a tak jsem zmizel na hotel. Večer jsem konečně pochopil, co znamená onen aťž tunelová syndrom aťž, přivedl která jsem instruktorem varovali. Zdá se aťž neskutečně bolet a já v duchu děkuji Hiltonovi za instalaci vltivky na pokoj a japonským soudruhům z Nissanu za ergonomické sedadlo jejich modelu 350Z. Přiznám se, že nechápu, jak zvládají tunelové tři měsíce svá nákolikahodinová tréninky...

Druhý den mě čekalo zbylých čtyřicet minut, které jsme vnovali procvičování polohy, otáček a otevřených tak přišlo zvládnutí lohu nazvanou aťžverce. Ta spočívá v nákolikanásobném opakování letu vpřed, s vzad a klesání, samozřejmě s aťž kontrolou výškoměru aťž po každém koleku. V jednom slotu jsem dělal aťž nadoraz ke stěně, jindy jsem je zase měl dlat rychle s tím, že mohu klidně nastoupat aťž nad skleněný stěnu. Ry uklesávání se zastavením těsně nad stěnou byl celkem adrenalin.

Protože se kolem poledne začali za sklem rojit první aťžcivilové aťž aťž se po nějaké půlhodince ctil v tunelu jako přišlo další loha. Dan vdycky ukázal prstem na město na stěně a já jsem k danému městu přiletěl a tak dotknout. Nebylo to tak jednoduché, jak to vypadalo aťž jakákoliv prudký pohyb rukou vpřed totičně znamenal ztrátu stability. Nakonec jsem se ale dobře bavil já i diváci za sklem.

Na posledních patnáct minut jsme se dohodli, že si vyzkoušíme základy letu na zádech a jář dalších užitečných věcí. Takže zase zpátky na sání a plácnání pokračovalo. Nakonec jsem sice na sání přišel plochých otáček udávkou konci timeslotu jsme se dohodli, že tohle cestou nepůjdeme a že se raději naučíme pátechod zpět do prsní polohy. Zaplaťpřání za to. Nakonec jsem si také vyzkoušel látnání - poslepu, kdy člověk vnímá pohyby mnohem intenzivně tak otáčky jenom s použitím nohou a nějak slajdování - do stran. Finální - áet za hodinu áistáho áasu s in tunelu (spá - to bylo v -c, protože jsme áasto páetahovali) byl lehce nad 800 dolarů (cca 17 tisíc Kč). Tehdy jsem se nedocenil, ale po shlédnutí cen -k - evropských tunelů jsem litoval, že jsem nezůstal v Coloradu jeřit o pář dnů -

Uběhlo pář tdnů a já jsem seděl v kolánském turboletu, který pomalu stoupal na kopec. Vpravo Lojzek, vlevo Kudla z druhé strany se zubá Hanka s kamerou. Krve by se ve mne nedořezal, v obličeji jsem byl bledější - nešť na natá Primalxem a v hlavě věchny ty těe -i hospodských rejpálů o tom, že má vlastní - nemají - instruktoři co užít a študenta by také chtěli. Realita byla samozřejmě někde úplně jinde. Jakmile jsme vyskočili z májiny (což si moc nepamatují, ale nářstá - je věje na videu), začal jsem žít -ovat, že zlatě tunelové áasy skončily...

V první - adě má páekvapil neskutečné rachot a rychlost volného pářdu. V tunelu byl proud vzduchu věrazně - a člověk se tak mohl lápe uvolnit a věnovat se olohám, aniž by ho pámi tom rychlost rozálovala. Pak tu byl samozřejmě blá -c - se země a neustálá snaha kontrolovat věžkomár - zatmco v tunelu jsem měl ruce v boxu a jenom má hlavou, tady jsem cpal ruce dopředu, protože každé pohyby hlavy do strany znamenal drobnou zřítu stability. No a nakonec pátechod z absolutních souadnic do souadnic relativních. Zjednodušeně -eeno - v tunelu máte proměnlivou rychlost vzduchu, takže páesně věte, kdy visíte na stě, kdy klesáte a kdy zase stoupáte. V režlu vě - , jestli náhodou necouváte a nepřizabije kameramana, ani jestli nemáte náhodou klesat rychleji (asi ano, když jsem nafasoval hned dva žítá -ové pářsy a kamera káidálka). Nikde žádné obsluha, která by mohla dát věkon. -dná odpáet zbávejá -ho áasu v timeslotu a diváci v integřících má - ne a ne pustit. A na páetahování - á také nehraje.

Dobře, má s -m popisem seskoku trochu páehání -m, ostatně jako asi každá, kdo má naskájkáino náco má tučet. Tunelové trčnink mohu nově -k -m jenom doporučit, protože študenta naučí - základní - návyky, které se pámi volným pářdu v režlu vě -c nešť hodit (stabilní - poloha, jistota v otáčkách, stoupání - , klesání - , kompenzace páte -rájná -). áelováka v tunelu nestresuje blá -c - se země, má -e se věnovat trčninku a když se mu -žná hod nepovede, má dost áasu na opakování -. Pohyb v absolutních souadnicích je také super - dršet se na stě znamená bžt jako páibitá na pář centimetrech s konstantní - pářdovou rychlostí - a možnost - neustálá kontrola p Rozhodně bych ale s instruktorem dohodnul vyřání - rychlost v pokročilejších fážích trčninku, která by lápe odpová skutečným volnému pářdu - jinak si člověk zvykne na to, že se nemusí - moc prohžbat, a nuceně prohnutá - v pářpravá - o pohodu a koncentraci na olohy. A přívě o pohodě pámi volným pářdu je tunel páedevá -m.

Pokud máte tu možnost, určte si látnání - v tunelu s nějakým dobrým instruktorem vyzkoušejte. Osobně doučím do SkyVenture v Denveru jeřit pářkrát podvěím - jsou tu páe sedáky, headdown, manta...

{youtube}dXcPzSWEmgQ{/youtube}